

Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У. 9886/14
09.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, мр Весне Чогурић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Миланом Шућуром, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. Из ...,, против туженог Комисије Високог савета судства Републике Србије, ради поништаја решења туженог број 120-01-23/2014-01 од 28.05.2014.године, у правној ствари оцене судијског помоћника, у нејавној седници већа одржаној дана 09.11.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је приговор тужиле, судијског помоћника Б.Б. као неоснован и потврђено решење Председника Управног суда број Су број V-34 197/14 од 22.01.2014. године о оцени судијског помоћника. Првостепеним решењем од 22.01.2014.године тужиле, државном службенику, запосленој на радном месту судијски помоћник-судски саветник у звању виши саветник, одређена је оцена: “истиче се”.

Тужиле је тужбом оспорила законитост решења туженог органа, позивајући се на наводе истакнуте у приговору и коментарима на извештај о оцењивању, који се налазе у списима предметног управног поступка. Истакла је да је тужена, у образложењу оспореног решења, навела да је првостепено решење од 02.02.2011.године законито, јер је донето по прибављеном образложеном извештају судије, који није обавезујући за доносиоца решења, имајући у виду да се решење о оцењивању не доноси на основу мишљења судије, већ по прибављеном мишљењу. У конкретном случају наведено првостепено решење, како је тужиле навела, управо је

донето на основу Извештаја о оцењивању од 28.01.2014.године, за који је у овом решењу наведено да обухвата резултате рада, са оценом и коментарима који су потпора оцењивању. Такође је навела да у првостепеном решењу уопште није разматран коментар на извештај и да тужена у оспореном решењу није конкретно ценила наводе из приговора и о томе дала разлоге. Поводом коментара на извештај о оцењивању није позвана на разговор код надзорног судије ни код председника суда, иако је то у коментарима тражила. У извештају о оцењивању код “мерила постигнутих резултата”, нема уопште коментара за број предмета, а у односу на “ажурност и квалитет”, према мишљењу тужиле није дат валидан коментар за оцену јер се само констатује да нису изнад просека посебно имајући у виду тужилино радно искуство. Истиче да се у извештају о оцењивању не наводи шта се подразумева под просеком, односно изнад просека, нити се наводе конкретне чињенице и разлози који упућују на дату, а не на већу оцену, при чему радно искуство судијског помоћника није од значаја за оцењивање него само исказан резултат по основу ажуристости и квалитета. Такође, према мишљењу тужиле није дат валидан коментар ни код мерила “прецизност и савесност” с обзиром на то да се само констатује да је то мерило на нивоу просека, без навођења шта подразумева просек, односно изнад просека и без навођења конкретних чињеница и разлога који упућују на дату, а не на већу оцену. Навела је да по критеријуму “остала мерила” коментар није тачан и основан, нити садржи конкретне чињенице и доказе који упућују на дату оцену. Сматра да њен рад и исказани резултати рада пружају основ за давање највеће оцене. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, поступајући у складу са чланом 30. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), доставио суду одговор на тужбу, у коме је истакао да у свему остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавање усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је оцењивање подносиоца приговора извршено за 2013. годину применом мерила за оцењивање и то: постигнути резултати у извршавања послова радног места и утврђених радних циљева државног службеника, самосталност, стваралачка способност, предузимљивост, прецизност и савесност, квалитет сарадње као и остале способности које захтева радно место на које је државни службеник распоређен, те да је на основу тога припремљен Извештај о оцењивању државног службеника од стране његовог непосредног руководиоца, у коме је у сваком кварталу дата оцена, као и коментари који су потпора оцењивању и у коме је предложена оцена “истиче се”. Контролу дате оцене је извршио контролор, односно лице које је непосредно претпостављено оцењивачу. Према оцени туженог, имајући у виду чињенично стање, иако је поступак оцењивања подносиоца приговора спроведен у складу са одредбама Закона о државним службеницима и одредбама Уредбе о оцењивању државних службеника, уместо по одредбама Закона о уређењу судова, наведена несагласност у примени прописа није од утицаја на

законитост оспореног решења, нити је на штету подносиоца приговора, јер у недостатку објективних јединствених критеријума које утврђује Високи савет судства, могао је да се при оцењивању вреднује обим и квалитет посла, савесност и предузимљивост, како је то прописано чланом 63. став 1. Закона о уређењу судова, па је, како то налази тужени, решење донео председник Управног суда, као лице овлашћено за оцењивање, у складу са одредбом члана 62. став 1. Закона о уређењу судова и то у складу са утврђеним радним циљевима, који произлазе из описа радног места утврђеног Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управном суду, тако што је за одлуку прибављено мишљење од судије са којим је судијски саветник у периоду оцењивања радила и на основу свих критеријума и мерила је извршено оцењивање. Притом је тужени, оцењујући наводе истакнуте у приговору, који су поновљени и у поднетој тужби којом се оспорава законитост решења туженог органа, закључио да се ови наводи не могу прихватити, а са разлога што из одредбе члана 62. Закона о уређењу судова проистиче да се оцена не доноси на основу мишљења, већ по прибављању мишљења, те је имајући у виду наведене разлоге, оценио да у поступку оцењивања државног службеника није било неправилности, које би биле од утицаја на његову законитост, због чега је применом одредбе члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку и одреде члана 17. Правилника о раду комисије за одлучивање о приговору на решење о оцени судијског помоћника донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 62. став 1. Закона о уређењу судова (“Сл. гласник РС”, број 116/08...101/13) прописано је да рад судијског помоћника оцењује председник суда, по прибављеном мишљењу седнице одељења у које је судијски помоћник распоређен. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да када судијски помоћник није распоређен у одељење суда, мишљење се прибавља од судије или већа са којим судијски помоћник ради.

Одредбом члана 63. став 1. Закона о уређењу судова (“Сл. гласник РС”, број 116/08...101/13), прописано је да се при оцењивању вреднују обим и квалитет посла, савесност, предузимљивост и објављени стручни и научни радови.

Одредбом члана 64. став 1. Закона о уређењу судова (“Сл. гласник РС”, број 116/08...101/13), прописано је да председник суда доноси решење о оцени судијског помоћника.

Код изнетог суд налази, да је правилно оспореним решењем, у поступку у којем није било повреде правила поступка од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенино стање и правилном применом прописа на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, одбијена жалба тужиле изјављена на првостепено решење, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС”, број 30/10). Ово због тога што је, и по становишту Управног суда, решење првостепеног органа правилно донето и на закону засновано.

Суд је ценио наводе тужбе за које је са изнетих разлога нашао да су

неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Осим тога, ти наводи су углавном поновљени наводи из приговора, које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС”, број 30/10) потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему, као правилне и законите, прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.11.2017. године, 2 У. 9886/14

Записничар
Милан Шућур,с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ